

בשנער

ידיעות קיבוץ הזרע - כ' חשוון התשע"ח - 9.11.2017

רגע, רגע... לפני שאשכח... | עמוד 7
משה כהן על הקליטה בקיבוץ כילד קטן

רצח יצחק רבין | עמוד 4
חנוך בארי מספר מהיבט אישי

החיים שלנו תותים | עמוד 13
יעל כרמי על נטורפתים, ותותים - מומלץ!

הפינה לשיתוף הציבור | עמוד 6
והפעם - רכז הביטחון החדש

את "בשער" התחלתי לערוך לפני שנה פחות שבוע, מתוך רצון אמיתי לקחת חלק בקהילת הזורע. אינני יודעת לנגן, וכולם צריכים להגיד תודה שלא הפגנתי את כישורי השירה שלי ברבים, אך אתגר עריכת העיתון נראה כאתגר מתאים שאוכל לעמוד בו.

תחילת הדרך הייתה מאוד קשה. הסתבכתי פנימית איך לבצע את ההפצה, ההדפסה, אילו מסורות לשמר ואילו מסורות לרענן. שייגעת את כל הקרובים לי וגם את אלא שבטעות שאלו אותי "מה נשמע?" ואחרי הגיליון הראשון, ממש כמו לידה, לא הבנתי איך עושים זאת כל שבועיים מההתחלה. הזמן עבר, שיטות העבודה השתכללו,

קיבלתי עזרה מהרבה אנשים טובים בדרך וגם אנה,

שהצטרפה למערכת ולקחה על עצמה את עבודת העיצוב, עזרה משמעותית. מצאתי את עצמי עושה משהו שאני אוהבת, וקיבלתי משובים חיוביים מחברים ברחבי הקיבוץ.

העבודה על עיתון והניסיון והידע שרכשתי כתוצאה מכך, גרמו לי לרצות לקבל את אותו סיפוק גם בתחומי עשייה אחרים בחיים שלי, כמו לדוגמא, מהעבודה הרגילה בה אני מבלה את מרבית זמני. אחרי מחשבה רבה, ותמיכה גדולה שהתקבלה מחברים ומהבית, החלטתי לקפוץ למים ולצאת לדרך חדשה שתשלב את הידע המקצועי שרכשתי מהעבודה רגילה, עם הניסיון בעריכת עיתון.

PlasticTime זה השם שנבחר למיזם החדש והשלב הראשון בו הוא הוצאה של מגזין מקצועי לתעשיית הפלסטיקה בישראל. הדברים שלמדתי ב"בשער" מיושמים עכשיו בפרוייקט גדול יותר. גם בו אני כותבת כתבות, חושבת יחד עם אנה על עיצוב וממשיכה לשגע את כל הקרובים לי, מבחוץ ובעיקר מבית. אני עובדת קשה, אך בפעם הראשונה מזה שנים חשה סיפוק גדול בעשייה. אז רציתי להגיד תודה! תודה שאפשרתם לי לערוך את העיתון המקומי, שקיבלתי הזדמנות ללמוד, שתמכתם ועודדו ונתתם לי את החיזוק שלו הייתי זקוקה. רק בזכות זה העזתי לעשות את הקפיצה שעשיתי ממש עכשיו ואני מקווה שגם אצליח לנחות בשלום ולקפוץ שוב, כל חודשיים, מההתחלה.

אני רוצה לנצל את הבמה הזאת להודות לדני נהב על הפינה הקבועה שלו "היכן אני נמצא" המפנה את מקומה לפינה חדשה בניצוחו בשם שו"ת. הפינה הקודמת התקיימה באופן קבוע כשנה והיזה רבים וטובים ברחבי הקיבוץ בחיפוש אחר התשובה הנכונה. עשרות שוקולדים חולקו, המוני ילדים הצטלמו והעיקר, זכינו לקישור יפה של העבר וההיסטוריה לימינו אנו. הפינה החדשה, שו"ת, תתמקד כל פעם בחבר קיבוץ אחר, שיענה על 10 שאלות מעניינות. השאלות אינן סטנדרטיות וגם מי שמכיר את החבר הכרות מקדימה וטובה ייחנה לקרוא את הפרטים הנוספים עליו. אני מאחלת לדני הצלחה ומזמינה חברים לקחת חלק בפינה הנהדרת.

מערכת בשער:

עורכת: נעה אלבוחר
עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבריאל
טל: 052-3990860
דוא"ל: bashaar@hazorea.org.il

המערכת: נעה אלבוחר, תומר גרוס, משה כהן, חנוך בארי, שיר מלר-ימגוצ'י, אורית אבריאל, דליה הרפז, רן סלומון, הדס כהן, דוד ריילינגר, צוות הארכיון, דובי זמר, יעל כרמי, דני נהב, ספי מנור פלג

הגהה: מרים גרוס

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

דרושים:

כתבים על הנעשה בקיבוץ!

אחראי מדורים:

- תרבות ופנאי
- טיולים
- יצירה מקומית

אחראי המדור נדרשים לרכז את החומר בתחומם. למצוא ולשלב את הכותבים המשתנים במדור שתחת אחראיותם. יכולות נדרשות: לעמוד בזמן!

השאלת ציוד תרבות

במחסני תרבות ישנם שולחנות וניסאות שבעת הצורך התרבות משאילה לחברים לאירועים פרטיים.

מכיוון שאין מחסנאי לתרבות (מטעמי היסכון), כל מי שיצטרך ציוד תרבות מוזמן לפנות אליי ואתן ברצון - השינוע של הציוד, לקיחתו והחזרתו - באחריות החבר שמשאיל. איריס רפאלי

נר נשמה נובמבר

- 4.11.07 יגאל זמיר
- 5.11.03 רוחמה איכר
- 7.11.76 ערן לביא
- 8.11.76 אברהם רוס
- 8.11.78 מנחם ראובני
- 9.11.85 חגית אבריאל
- 9.11.93 גרשון חורש
- 9.11.97 אולינדה קרוסו
- 9.11.05 אורי גייסמר
- 10.11.10 אסתר קרפ
- 12.11.34 מנחם כהן (בלסלה)
- 12.11.98 אורי בר
- 15.11.07 דבורה תבור
- 16.11.63 עקיבא איכר
- 18.11.01 אברהם אבי לוי
- 18.11.14 אפריים מאיר
- 20.11.64 דולי שטיינברג
- 26.11.12 עזרא פלג
- 27.11.84 יוכבד האוארד
- 27.11.08 נילי סלע
- 29.11.92 אסף גולן
- 30.11.00 אורזל לוי

4 | רצח יצחק רבין - היבט אישי

חנוך בארי

5 | תערוכות חדשות במוזיאון

6 | הפינה לשיתוף הציבור

בטחון בקיבוץ / תומר גרוס מראיין

את לוטם בר

7 | רגע, רגע, לפני שאשכח...

משה כהן

8 | קבוצת הורים-ערים / סיירת הורים הזורע

9 | מתנות קטנות

והפעם פירותוש של רז רפאלי-און

10 | עדכון מהנוי

תנאי קליטת בנים - לקראת ההצבעה

11 | תרבות ופנאי

לי זה יצא טעים - קציצות גזר

ספרים רבותי ספרים

בדיחת השבוע / ספי מנור

12 | בייבי-בום!

13 | יצירה מקומית

החיים שלנו תותים / יעל כרמי

לא רק חרוזים / דובי זמר

14 | היה היה

פינת הארכיון של קיבוץ הזורע

16 | שו"ת - Shoot

10 שאלות ותשובות עם דני נהב

רצח יצחק רבין - היבט אישי

/ חנוך בארי

את הידיים והרגלים". יצחק היה אובד עצות וביקש, עד כמה שזה נשמע הזוי, לשמוע את דעתנו. רצונו של יצחק להיפגש עם אזרחים מהשורה הלוקחים חלק בפעילות לא ממוסדת למען השלום, מאוד הרשימה אותי.

אירוע נוסף בו הביע רבין את דעתו בו נכחתי כנציג הקיבוץ, היה בנאום שנשא במועצת התנועה הקיבוצית. את דבריו של רבין שטען שכל עוד אנחנו נלחמים על עתידנו, בכל כעשור תהיה מלחמה, על מנת שהחיילים הצעירים יעברו אירוע זה. לא אוכל לשכוח דברים קשים אלו.

רבין היה אסטרטג שחתר לשלום בניגוד למנהיגים היום שפועלים על פי שיקולים טקטיים שלא לדבר על שיקולים אישיים.

כאשר הייתי רכז מפלגת "קדימה"

בתנועה הקיבוצית, נפגשתי עם רבים ממנהיגיה שחלקם באו מהליכוד ובניהם ציפי לבני, צחי הנגבי, שאול מופז ואחרים. כמדומני שהשקפתו של רבין כמדינאי ואיש צבא השפיעה עליהם ועל אריק שרון, ובכירים שבאו ממחנה הימין, שאמרו בגלוי שיש להגיע להבנה ולהסכם עם הפלסטינים ולפתרון היחידי האפשרי – ישוב יהודי בשטחים בריכוזים בלבד והקמת מדינה פלסטינית.

יש הסבורים שרצח רבין היה נקודת המפנה לשלטון הימין עד ימנו. רבים מאזרחי ישראל רואים בדאגה לאן הנהגה זו מוליכה את המדינה ויש המתריעים מנפילת הבית השלישי. אני מאמין שהשינוי בהנהגת ה"מחנה הציוני" בהובלת ה"עבודה" אפשרי ועשוי להביא למהפך. זה יעשה גם בעזרתנו.

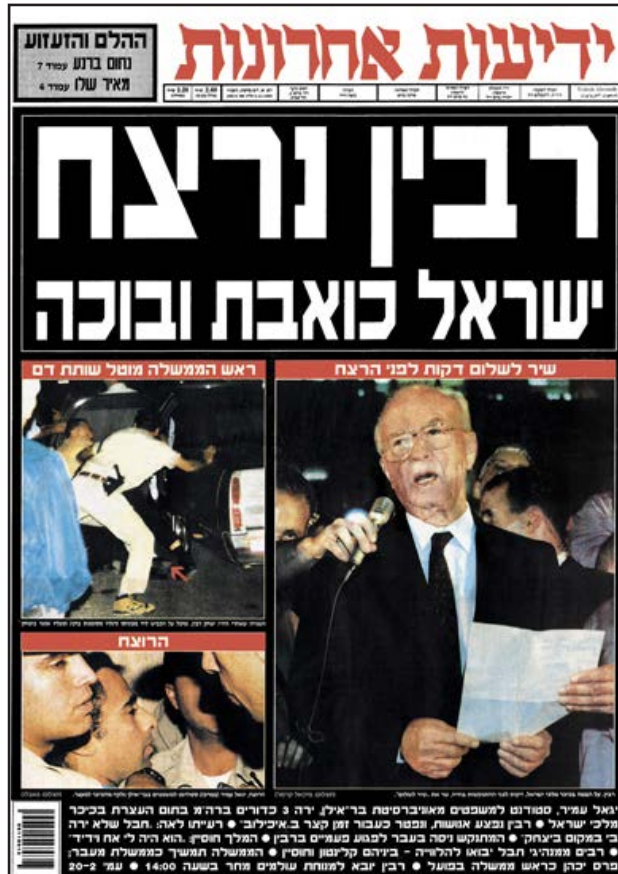
כאשר פנתה אליי נעה בהצעה לכתוב מאמר על רצח יצחק רבין, השבתי לה שעבורי זה אתגר. יש ברצח הזה שאירע לפני 22 שנים, היבטים משמעותיים באותם שנים ועד ימינו אלה.

כמדומני לכל אחד מהקוראים, זיכרון על המקום והזמן בו נודע לו על אירוע דרמתי. רצח נשיא ארה"ב קנדי היה באותו חודש נובמבר בשנת 1963 ועד היום זכור לי המקום בו שמעתי על כך.

את רצח יצחק רבין ראיתי בביתי, ולא יכולתי להפסיק לצפות בטלוויזיה. הבנתי שזה אירוע מכונן למדינה. לא הייתי באותם ימים חבר במפלגת ה"עבודה", אך בכל מערכות הבחירות באותם שנים הצבעתי עבורה.

בשנות השמונים היינו כמה קיבוצניקים שותפים לתנועה

שפעלה ביהודה והשומרון בקרב הפלסטינים במטרה לקרב מנהיגים המוכנים לשתף עשייה עם גורמים ושותפים ישראלים. קראנו לתנועה "הדרך לשלום". בין חבריה היו קצינים גבוהים לשעבר בצבא ששרתו בשטחים, ביניהם מנחם מילסון (אל"מ), יגאל כרמון (אל"מ) צבי אל פלג ואחרים. עם פרוץ האינתיפאדה הראשונה נפגשנו עם יצחק רבין, אז ראש הממשלה. בפגישה נכחו עזרא דלומי, חבר קיבוץ ראש הנקרה, אחיה יצחקי, מרצה באוניברסיטת חיפה ואנוכי. הפגישה נערכה במשרדו של יצחק בכנסת. אלה היו ימים של מבוכה בצד הישראלי ודיונים כיצד לפעול נגד התקוממות הפלסטינים. חילקו אלות לחיילים, והמציאו את ה"חצציות", זכורה האמירה של רבין "לשבור להם

תערוכות חדשות במוזיאון

שקט טעון תערוכה קבוצתית אוצרת: שיר מלר ימגוצ'י

אילת זהר, צלף שחור

בתיה שני

דלית פרוטר, ילד על נדנדה,
2016

התערוכה "שקט טעון" מתמקדת באמניות ישראליות, המתמודדות ביצירתן עם המתח המתמיד של קיום בצל סכסוך מתמשך. בעשורים האחרונים עסקה האמנות הישראלית לא מעט בדימוי החייל, ערערה על האתוס הגברי ההרואי והמיליטריסטי והפנתה כלפיו שאלות מטרידות.

התערוכה הנוכחית מתבוננת בנוכחות הצבאית בשגרת חיינו. האמניות המשתתפות במקבץ הראשון: רונית אגסי, אילת זהר, דינה שנהב, ויק יעקובסון פריד ואסנת אוסטרליץ. הן משתמשות באסתטיקה מוקפדת כטקטיקה המבודדת את הדימויים הצבאיים מאירועים מובחנים בזמן ובמקום. הפרספקטיבה המרחיקה, שבה נוקטות האמניות, מייצרת תחושת על-זמניות ומאפשרת להתנתק מסבך הרגשות ומהמטענים הנפשיים, שבהם אנו לכודים ביחס למציאות הפוליטית. העבודות מאופקות, נוצרות את נשקן, חושקות שפתיים. עולה מהן צעקה שקטה על אלימות, שהפכה למצב תודעתי וקיומי שגרתית.

מקבץ העבודות השני בתערוכה של דלית פרוטר, דינה שנהב, משי קופלביץ', בתיה שני, ומיכל שכנאי חודר למרחב רגשי כואב ואמביוולנטי: הרגע, שבו הילדים שלנו הופכים לחיילים. מתי מתרחש הרגע, שבו הם אוטמים את רגשותיהם ויכולים לכוון את נשקם כלפי כל אדם שהוכרז כ"אויב"? העבודות מכילות בתוכן אבסורד ונעות בין עולם הדמיון והמשחק לבין המציאות העגומה, שבה צו הגיוס מחלחל כבר מגיל צעיר אפילו למשחקי הילדות, וגורם להתבגרות מהירה מדי. אלו הן עבודות אוטוביוגרפיות, המתייחסות, מנקודת מבט אישית, לילדות ולנעורים.

קו התפר אוצרת: שיר מלר-ימגוצ'י

קאהן בוי קונג

בפעם הראשונה תוצג במוזיאון וילפריד תערוכה של אמן ויאטנמי עכשווי.

קאהן בוי קונג (Khan Bui Cong) הוא אמן רב תחומי, אשר זכה להכרה בינלאומית החל משנות ה-90. עבודותיו מתייחסות להיסטוריה הטעונה והמורכבת של ויאטנם, תוך שהוא עושה שימוש בטכניקות ומוטיבים מסורתיים, אשר לתוכם הוא שותל שאלות המתייחסות אל המציאות העכשווית. בתערוכה יוצגו עבודות של פיסול קרמי משולב עם וידאו, ומיצב: "תפילה ברוח".

"תפילה ברוח" הוא מבנה ארעי דמוי אוהל, העשוי פיסות בד מלבניות של מדי הסוואה צבאיים וגלימות אדומות של נזירים בודהיסטיים. הבדים המרכיבים את המיצב משתחררים מהזהות המנוגדת של נזיר וחייל, ותפורים יחד למבנה המכיל בתוכו הן את הד המאבקים האלימים והעקובים מדם שהחריבו את ויאטנם והן את הדרך הבודהיסטית המקדשת את ערך החיים.

במיצב זה הצופים לוקחים חלק פעיל במימוש הייעוד לשמו הוא נוצר: הם מתבקשים להטמין בכיסי האוהל פתקים, בהם ירשמו את תפילותיהם ומשאלותיהם, בדומה לכותל המערבי. לאחר מכן ניתן להיכנס לתוך האוהל, ולחוות את האמונה והפחד אשר דרים בו בכפיפה אחת. האוהל מחבר יחד ייצוגים של מנגנוני כוח ושלטון - הדת והצבא, ומעלה ספקות לגבי ההבטחה והיכולת שלהם לדאוג ולהגן על שלומם ובטחונם הפיזי והרוחני של האדם.

בטחון בקיבוץ / תומר גרוס

הפעם נפגשתי עם רכז הביטחון החדש של הקיבוץ – לוטם בר, לשמוע ממנו קצת על התפקיד ועל נושא הביטחון באופן כללי.

תחומי האחריות של הרב"ש מתחלקים קודם כל למצבי חירום ומצב שגרה, בחירום הרב"ש משמש כחלק מצח"י (צוות חירום ישובי) אשר מנוהל ע"י אלון פלד ודורון פלד. לוטם מאמין שבמקרה חירום הוא יהיה נוכח בשטח וידווח לרמות הממונות על המתרחש, בנוסף הוא אחראי על המוכנות של המקלטים בקיבוץ למצבי חירום.

מרבית תפקידיו של הרב"ש נוגעים לשגרה היומיומית ולצורך לייצר תחושת ביטחון בקרב החברים. למעשה כל דבר שקשור לביטחון החברים הוא תחת אחריותו של לוטם: שמירה בשער, הכנסת אמצעים למניעת גניבות, תפעול ונעילת שערים וכו'. מבחינת החברים הרב"ש הינו הכתובת לכל דבר שעשוי לפגוע בביטחון בקיבוץ, לוטם מבקש לדווח לו על כל אירוע חשוד.

לוטם החל לעסוק גם בשיפור האמצעים הטכנולוגיים בתחום הביטחון – התקנת מצלמות ומערכות התראה, שיפור תאורה באזורים חשוכים ושימוש בכלים שונים להגברת ההרתעה. בנוסף הוא נמצא בקשר עם מחלקת הביטחון של המועצה, רב"שים של ישובים סמוכים, משטרת ישראל ויחידת מג"ב המשרתת בבסיס הצמוד לקיבוץ.

כפי שפורסם בעבר יש להזרוע שוטר יישובי בשם יגאל כהן שנמצא בקשר רציף עם לוטם ומעודכן בכל המתרחש בקיבוץ. לאחרונה הוקמה בקיבוץ גם ועדת ביטחון אשר מתכנסת אחת למספר שבועות לדון על סוגיות כמו שמירה בשערים, התמודדות עם אירועים וחיזוק ההרתעה

ויכולת המניעה של אירועים. חברי הועדה יעברו קורס של 'המתמיד' שנותן להם סמכויות שיטור בסיסיות.

אחד הנושאים המשמעותיים ביותר בתחום הביטחון הוא הפריצות לבתים ולעסקים בקיבוץ, המיקום של הקיבוץ והכמות הגדולה של פעילויות ועסקים המתקיימים בו מביאים איתם תנועה ערה של רכבים ואנשים שאינם חברי קיבוץ, מה שעושה את ההתמודדות עם תופעת הפריצות למורכבת יותר.

הפריצות לעסקים (מדגה, אורווה, נגריה) מתבצעות בשעות הלילה וכוללות לרוב פריצה של דלתות ושערים. ההתמודדות עם מקרים אלו מתבטאת בהתקנת אמצעי אבטחה ותאורה, והגדלת תדירות הפטרולים של השומר. לוטם מבקש מכל מי ששם לב למשהו חשוד בשעות הלילה לדווח לו על כך.

הפריצות לבתים הפרטיים מתבצעות לרוב דווקא בשעות היום וכמעט תמיד מדובר ב'פריצה נקיה' – הפורץ מוצא את מפתח הבית שמוחבא בכניסה, נכנס לבית ולוקח פריטים יקרי ערך בלי להשאיר כמעט עקבות. במקרים מסוימים החברים גילו שנגנבו להם דברים רק כעבור מספר שעות או אפילו ימים.

מניעת של פריצות לבתים מתחילה קודם כל במודעות של הציבור, לא להשאיר מפתחות 'מוחבאים' בחוץ ולהיות ערניים להסתובבות של אנשים לא מוכרים בסמיכות לבתים. בנוסף לכך ניתן לרכוש גם אמצעי אבטחה פשוטים כגון אזעקות, מנעולים לחלונות, הדלקת תאורה אוטומטית כשיש תנועה בחוץ ועוד. במקרים של פריצות לבתים הנוהל הוא ליצור קשר עם מוקד המשטרה אשר ישלח נידת לבחון את הזירה ולתשאל את בעלי הבית, בנוגע לביטוח יש לפנות לשלומית.

נושא השערים בקיבוץ נמצא גם הוא תחת אחריות הרב"ש, בכניסה לקיבוץ יש שומר בשעות הלילה וכאשר השומר מסתובב ניתן לפתוח את השאר טלפונית (-054 1578480) ושער היער נפתח באמצעות כפתור הדאלאס (של הרכבים).

בסה"כ ישנה התגייסות יפה של חברים לפעולות בתחום הביטחון, הן במוכנות לחירום והן בשגרה. יש לרשות הקיבוץ אקדחים אשר רובם נמצאים אצל חברים בעלי אישור נשיאת נשק, כמובן שכל תחום חלוקת הנשקים מבוצע ע"י הרב"ש ומתואם עם הרשויות.

בשורה התחתונה, ערנות של החברים ומודעות למוקדי הסיכון יכולים לסייע רבות למניעת פריצות וגנבות בקיבוץ. מעבר לכך ישנה את העבודה השוטפת של רכז הביטחון וחברי הועדה לשיפור ההרתעה ויכולת ההתראה. ✨

רגע, רגע, לפני שאשכח... / משה כהן

נזכרתי, חשבתי שיהיה מעניין לשתף אתכם באיזה זיכרון קטן. השבוע הוזמנתי למרפאת השיניים לשיננית, הזדמנות טובה להודות ולשבח את החברות שעובדות במקום הזה ודואגות לבריאותינו. אני מוזמן לשם כל שלושה חודשים כמו שעון שוויצרי. אני מרגיש הכרת תודה למה שהן עושות. זה הרבה מעבר לחובת העבודה, זו דאגה אמיתית לבריאותינו. ובכן, בהזדמנות זו נזכרתי בביקורי הראשון במרפאת השיניים בהזורע. השנה 1947 ואני, ילד בן 11 שהגיע לפני כחודש חודשיים לקיבוץ, לאחר ששרדתי את השואה ועוד כמה אירועים לא סימפטיים... היינו קבוצת ילדים עם עבר דומה מארצות שונות באירופה וכבר דיברנו והבנו עברית בסיסית. למרות בליל השפות שכללו רומנית, הונגרית, פולנית, רוסית ועוד... התקשורת היחידה ביננו הייתה עברית.

בוקר אחד, עמדנו כולנו בתור לבדיקת שיניים. כמובן הייתה זו הפעם הראשונה בה פגשנו רופא-שיניים. לא נשכח מאיפה באנו ומה עברנו... נכנסתי למרפאה, קצת בפחד... חברה ותיקה, הסייעת לרופא, קיבלה את פני בחיך מרגיע ופנתה לדבר עם הרופא בגרמנית. כמובן סיפרה לו מי אני ומאיפה באתי. אני הבנתי כמעט את כל השיחה ביניהם היות וידעתי יידיש מהבית ויש דמיון בין שפות אלה. אבל לי/לנו לשמוע גרמנית בארץ ישראל, במקום שהוא ביתנו, זה צבט ואכל לנו את הלב...

המחנכים אף פעם לא שאלו אותנו מה עבר עלינו, היכן היינו בזמן השואה, ואנחנו לא סיפרנו להם. אף פעם לא שאלו על מה אנחנו חולמים בלילות, למה אנחנו מסתירים פרוסות לחם מתחת לכרית... האם העבר מטריד אותנו. על העבר לא שאלו שום כלום... אולי מתוך מחשבה לא לפתוח פצעים, ואולי הייתה זו דאגה אמיתית עם חוסר ידיעה איך לגשת... אבל, להמשיך לדבר גרמנית... איזה חוסר רגישות וחוסר מודעות מי הילדים האלה... לפעמים, בינינו, היינו מספרים. היו ילדים שגדלו אצל הפרטיזנים ביערות, או אלה ששרדו בגטאות, אחרים הסתתרו או נדדו וברחו מכפר לכפר בלילות, וכאלה שיצאו ממנזרים.

טוב, נחזור לבדיקת השיניים שלי. כאמור קצת פחדתי, בפעם הראשונה רופא שיניים מחטט לי בפה (אני בן 11) ושני המבוגרים ממשיכים לדבר בשפה ה"היא". סוף סוף נגמרה הבדיקה. הסייעת מלטפת לי את הראש ואומרת לי במתק שפתיים (הפעם בעברית) מויש'לה אתה יודע יש לך המון חורים בשיניים אתה אוכל יותר מדי ממתקים....

אני, בקושי הבנתי את המילה ממתקים... ברחתי משם עם דמעות בעיניים. רצתי לחדר נשכבתי על המיטה, הכרית על ראשי, ופרצתי בבכי. לא הבנתי מה היא רוצה ממני. אני שחוויתי חודשים ארוכים של רעב קשה, בקושי היה לי לחם יבש לאכול, על איזה ממתקים היא מדברת? איזה חוסר רגישות, חוסר ידיעה והבנה מה עבר עלינו מאין באנו. מה זה ממתקים בכלל... אני זוכר שבכיתי הרבה, לא הלכתי לאכול צהריים. לעת ערב נרגעתי, שמעתי שלעוד ילדים נאמרו משפטים דומים, אבל הם יצאו צוהלים וצוחקים, כנראה שרק אני בכיתי ...

עכשיו זה כבר עבר לי, אני אפילו יודע מהם ממתקים... השבוע אצל השיננית לא היה נורא כל כך אפילו נחמד. שמעתי רק עברית... זהו רציתי לספר לכם לפני שאשכח... תודה.

קבוצת "הורים-ערים" או "סיירת הורים" הזורע

"לדעתי המפגש היה מצויין. ניתנו כלים ורעיונות כיצד לפתח שיחה עם הנערים. היה מאיר עיניים למועם את המרצה עם תובנותיו על עבודה עם נערי. היה חשוב למועם את ההורים וללמוד על הפערים בין מטרות הסוירת לבין ציפיות האלם מהשתתפים..."

בשבוע שעבר התקיים מפגש אליו הגיעו הורים וסבתא שהנוער בהזורע מעסיק אותם.

המפגש עם מוטי פיקלנר, עו"ס מתמחה בעבודת רחוב, נוער בסיכון וסיירות הורים ועם אור מאיר, מתאמת הרשות למלחמה בסמים ואלכוהול של המועצה, היה מרתק.

תוכלו להתרשם מתגובות חלק מהמשתתפים הכתובות מסביב.

המפגש נעשה ביוזמת סיירת ההורים הפועלת בהזורע כחודשיים. הסיירת הינה קבוצת הורים מתנדבים מהזורע שמסתובבים בשעות הלילה (23:00-02:00)

במקומות הבילוי של הנוער בישוב, מצויידים בכיבוד ובכוונות טובות.

מטרת הסיורים לאפשר דיאלוג עם בני הנוער במקומות הבילוי שלהם בישוב, ליצור עבורם סביבה בטוחה, להגביר מעורבות הורית בתרבות הפנאי שלהם, ליצור שיח מגובה העיניים, לא ממקום שיפוטי, שלא פוגע בפרטיות של בני הנוער, תוך שמירה על אתיקה וסודיות, המאפשר שיתוף פעולה והדדיות בתהליך.

הסיירת היא דרך ליצירת אחריות ואמירה קהילתית לנורמות ולהתנהגויות בישוב.

ההורים בשטח אינם שוטרים ואינם מחליפים את אחריות הורי הנערים.

קבוצת הורים כבר החלה את פעילותה אך נשמח להרחבת השורות!

התורנויות יהיו בעיקר בסופי שבוע וסביב אירועים מיוחדים, התדירות תלויה בכמות המתנדבים.

הקבוצה מלווה בהדרכה מקצועית של אור מאיר, מתאמת הרשות למלחמה בסמים ובאלכוהול במועצה.

הורים שמעוניינים להתנדב יותר ממוזמנים ליצור קשר עם אורית אבריאל

ניתן ליצור קשר במייל orit9485@gmail.com
או בנייד 052-3990485

"צה הדגיש לי את הפער בין הדרכה מבוגרים מסתכלים על העולם לעומת "בני נוער... ברגע שאדע לנשאר על הפער אוכל למצוא נתיב תקשורת ושפה משותפת"

"המפגש היה חשוב כדו לעשות בנינו יישור קו לגבי המטרות של הסוירת והתחומים בהם היא עוסקת ולא פחות חשוב איזה תחומים לא... נראה שהידע של מוטי והכלים שנתן יעזרו לכל אחד מאיתנו לעשות טוב יותר את תפקידו."

"יצאתי מהפגישה עם תחושות טובות ומאוד! ממשקט - שאננו עושים את הדבר הנכון בהפעלת "סיירת ההורים". המפגש היה מלמד, ונתן לי עוד כלים וידע על בני הנוער שלנו בכלל... ועל הפעילות שלהם בשעות הפנאי... כאמא בסיירת חשוב לי שילדנו ידעו שאננו שם בשבילם."

"להיות שם בשביל הילדים, לתת להם תחושה שרואים אותם והם לא לבד, ליצור שיהיה עם הילדים ואולי בכך להראות אותם מפעילות שיליות."

" מוטי נתן לנו היבטים איתן הנוער מסתכל עלינו כמבוגרים. וכן איש לנו את רצונם של הנערים לפגוש אותנו כדי שנקשיב להם, כדי שנוכל להיות שם בשבילם. הם צריכים את הביטחון שאננו נותנים להם."

מתנות קטנות

תרומה אישית לקהילה של עסקים קטנים

פרויקט מתנות קטנות הוא תרומה אישית לקהילה של עסקים קטנים וזמורות, תוך הכרות איתם ועם מוצריהם על גבי דפי העיתון ועל ידי מקבלי המתנות. חברים נוספים המעוניינים לקחת חלק מוזמנים לצור קשר עם דליה הרפז.

"פירותוש" רז רפאלי-און / ראינה וכתבה: דליה הרפז

עם חברות ולכיבוד לאירועים. מדובר על מגשים ממיטב פירות העונה המיועדים לשיבות, הרמות כוסית, אירועי חברה, ולאנשים פרטיים. חוץ ממגשי פירות ישנם גם מגשי אירוח של ירקות, גבינות, סנדוויצ'ים ועוד, כולם מעוצבים ומושקעים כמו מגשי הפירות. מגיעים אליה מפה לאוזן וגם דרך פרסום בפייסבוק.

"הייתי רוצה שמגש פירות יהיה אחד הדברים הראשונים שעולים בראש, כשרוצים לתת מתנה או לפנק במשהו, או כשרוצים להביא משהו שהוא גם בריא וגם טעים ובעיקר יפה ומושקע" מספרת רז. היא עובדת בעצמה וחלק מהזמן מצטרפים אליה עובדים, בעיקר בהכנות לאירועים. רז פורשת מולי עלי "ארליה", עלים מיוחדים לקישוט אוכל, שלא סופחים ולא מפרישים נוזלים ועליהם היא מסדרת מגוון גדול של פירות, כל מה שאפשר למצוא טרי בשוק. הפירות באיכות גבוהה, גם בטעם וגם בהרגשה וזה יוצר משהו מיוחד.

רז מספרת שהגן של הבת שלה מוזמנים לעבור אצלה בטוילים ונהנים מפרי טרי. מעבר לנתינה הזו, יש ל"פירותוש" גם הנחות מיוחדות לחברי הקיבוץ, בהזמנה אישית ולאירועים. רז מאוד מאמינה בשיתופי פעולה ואוהבת לעבוד עם אנשים. המפעלים והחברות בקיבוץ מכירים את "פירותוש" ומשתמשים בשירותיו. "היתרונות בלהקים עסק בקיבוץ הזורע הוא המקום הזה, שאני שוכרת אותו מהקיבוץ בתנאים טובים, בנוסף כיף לי לעבוד כאן ואני מאוד אוהבת את האינטראקציה עם אנשים, כמובן זה גם קרוב לבית וקרוב לבית הילדים שאנחנו מאוד מרוצים ממנו, בכלל עידו ואני לא יכולים לדמיין את עצמנו חיים במקום אחר." לילידי חודש נובמבר אנחנו נכין 2 מגשי פירות אישיים, שמתאימים לזוג, מאוד יפים ורומנטיים, אז שיהיה במזל טוב!

רז רפאלי-און, נשואה לעידו ואם לגוני, בת השנה וחצי ובעלת עסק קטן, טרי ומבטיח בשם "פירותוש". רז מקבלת אותי בחדר העבודה המרווח, שבו שכנה פעם המחלבה, תוך שהיא מוציאה וחותרת פירות מהמקרר ומציעה גם לי צלחת מילון מתוק. היא מספרת שהם חזרו לארץ, לתל אביב לפני כ-6 שנים, לאחר שגרו בקנדה. לקיבוץ הגיעו לפני יותר משנתיים ועתה הם כבר חברים.

בתל אביב רז עבדה בעסק של מגשי פירות, וגם עבדה כ"קריאייטיב" בונה תוכן ומפיקה אירועים. כשחזרה לצפון, החליטה לבנות כאן את העסק של מגשי הפירות והירקות הטריים. היא מאוד אוהבת את ההכנה, וההתעסקות בידיים, היצירה שבכך ואת הרעיון, נתינת מתנות לאנשים שיקרים לה. אנשים שולחים את מגשי הפירות הטריים והדקורטיביים, כמו ששולחים זרי פרחים (פתרון יצירתי לבתי חולים שלא מאפשרים הכנסת פרחים לחדרי המאושפזים, יולדות וכו') היום, העסק התרחב גם לעבודה

הצופים שהוצלו לחודש נובמבר:

אייל כוכבי
אסף נוי

הנוסף, מוצנקים עם הפסס איפוליס ג- 4 ידיים אצל

דליה ותמיר:
יונה פלך
יוחאי הוכמן
אפרת קאן
יצל אבריאול.

*המתנות בתוקף עד סוף
דצמבר 2017, ניתן להעביר
את המתנה לקרוב משפחה
או חבר.

חשבתי שנכון יהיה לעדכן את הקיבוץ בנעשה בענף הנוי ואין מקום ראוי וטוב יותר מאשר עיתון בשער.

עץ חדש נשתל בהזורע, עולה חדש מצפון אפריקה, ליקווידמבר ליבנו שמו. נשתלו שני פרטים של עץ זה. האחד בדשא בין גן חצב למתן והשני בדשא הגדול מול בית משפחת לבנה. עץ זה מרהיב בצבעי השלכת שלו, בעל נוף פירמידלי. העץ בעל קצב צימוח איטי וגובהו המירבי מגיע עד לכ 25 מ.

זה הזמן:

עם בוא הגשמים הראשונים זה הזמן לקלטר את האדמה (קילטור האדמה יוצר שכבת בידוד אשר שומרת על המים בקרקע), לעשב את מעט עשביית החורף שהחלה לנבוט, ולנעוץ פקעות למינהן.

שיהיה לכולנו חורף נעים ושמש וניסגש בסוף הבאה!

תנאי קליטת בנים - לקראת הצבעה דוד ריילינגר

הנוסח המלא של דברי בשיחה מופיע באתר הקיבוץ
אני חושב שאני מייצג הורים רבים שמרגישים תסכול רב מהתנאים הנדרשים לקליטת בנינו ובנותנו. אנו מתוסכלים וכועסים על היחס שלא פעם שידר לבנים תחושה של "לא באמת רוצים אותנו פה!" או ש"הקיבוץ רוצה לעשות עלינו קופה". להזכירכם - אלה בנים שלנו, חברי הזורע! לא נקלטים שבאו מבחוץ ורק חשקה נפשם במקום טוב (ואני לא מתנגד גם לקליטות כאלה).

אתחיל בצייטות מחוברת השינוי הנוגעות לקליטה:

- מתוך המבוא: "יצירת תנאים שיאפשרו ויעודדו בנים לבחור לבנות את ביתם כחברים בקיבוץ"
- מתוך החזון: "...היות הקיבוץ... מקור גאווה לחבריו ומקור משיכה לבנים"
- מתוך מטרות פרק הקליטה: "...קהילה הקולטת ומשלבת את בניה ובנותיה מעודדת את מעורבותם בחייה..."
- "הסדר שיאפשר תנאים אטרקטיביים לנקלט..."
- וכמובן העניין הדמוגרפי.

מבלי ששמנו לב, הצטבר מכלול התנאים לקליטת הבנים, לעול כלכלי וכספי שחלק ניכר מהבנים, בשלב זה של החיים יתקשו לעמוד בו. כמו כן, נוצר פער עצום בדרישות הכספיות בין הנקלטים שלפני השינוי לנקלטים שלאחריו. היה מי שאמר "שההורים יעזרו". אותם הורים שעבדו ותרמו כל חייהם בקיבוץ הישן אינם יכולים לעזור יותר משהיו יכולים לעזור לפני השינוי. הרי אף אחד לא נעשה פתאום עשיר אחרי היום הקובע. כל זכויותינו הנצברות הרי ניתנות למימוש (במקרה הטוב) רק לאחר שנתפנה מהעולם. תסכולנו כהורים שרוצים לעזור, אך מוגבלים ביכולת, כואב במיוחד.

פנינו לקיום דיון בתנאי הקליטה לפני יותר משנה והגשנו טיוטה כבסיס להחלטה. לצערי התהליך התארך אך אני מברך על שהגענו אליו עכשיו. מועצת הקהילה מינתה צוות שיגבש נוסח מוסכם. הצוות הגיש נוסח שעל חלקו היו הסתייגויות. בסופו של עניין המועצה ניסחה מחדש עם תוספות שלא היו בנוסח הצוות. בשיחת הקיבוץ דרשנו שתעלה להצבעה חלופה שלנו. לכן הוחלט בשיחה שבקלפי תתקיים הצבעה על שתי חלופות.

אני קורא לציבור ההורים והתומכים להצביע בעד החלופה שמייצגת אותנו.

לי זה יצא טעים

**קציצות גזר מהירות וקלות
(מתאים כתוספת, או ארוחת ערב קלילה)
/ הדס כהן**

קציצות טעימות, בריאות ונאטפוא, כדאי לנסות!

לערבב בקערה:

- 3-4 גזרים מגורדים דק בפומפיה
- 1-2 שיני שום (אחת גדולה או שתיים קטנות)
- כוס קמח כוסמין
- כפית אבקת אפיה
- כוס גבינה צהובה מגוררת

אופן ההכנה:

- לחמם שמן בנחת (לא עמוק, אבל בצורה כזו שינסה בשכבה דקה את כל תחתית הנחת)
- ליצור קציצות ולהניח בזהירות
- על אש בינונית לטגן עד שמקבל צבע יפה, ולאחר מכן להפוך ולכסות את הקציצות. לאחר זמן קצר, אחרי שמתקבל צבע גם בצד השני, להנמיך את האש לעוד 2-3 דקות כשהנחת עדיין סגור.

בתיאבון!

בדיחת השבוע / ספי מנור-פלג

ספרים רבותי ספרים

"פעם, כשאהיה יותר צעיר" (יעקב בורק) / בועז בש מרץ

אחרי שניים מספרי המופת שלו "האם שימפנזים חושבים על פרישה?" ו"רעש" וכתוספת לעלון המאמרים הדיגיטלי שיצר (ועורך ראשי) "אלכסון" כותב יעקב בורק עוד פנינה ספרותית, מעניינת, משעשעת, מבריקה ומעוררת מחשבה!

הספר אמנם מחולק לחמישה חלקים -

- "חיים על פי מידה"
- "מדוע אנשים נבונים מקבלים החלטות טיפשיות"
- "סדר שיהיה כאן"
- "פריחת הנרקסיסטים בביצה החברתית"
- "מתחילים מהסוף"

(נכון שאפילו רק הכותרות נותנו רעב לקרוא?...)
אבל בפועל, הפרקים עצמם, ובעיקר הרעיונות והתובנות המובאים בכל פרק, הם העיקר, הם ה"הצצה למוחו של אדם מיוחד" (יעקב בורק) אדם המצליח באופן הנראה קליל, פתוח, כן ואמיתי להביא מחשבות, ניתוחי מצב ותובנות לגבי המציאות האבסורדית בה אנו חיים, איך היא משפיעה עלינו וכיצד מקרי קיצון לכאן ולכאן עשויים להיראות.

קצת בדומה לספריו של חיים שפירא, בורק מצליח לשלב בין ניתוח אקטואליה, פסיכולוגיה אישית, סוציולוגיה של חברות אנושיות ופילוסופיה של הקיום האנושי באופן שלא משנה באיזה פרק תפתחו, ההנאה וה"שאיבה פנימה" מתרחשת מיד! בורק מצליח (כמו שפירא) להציג את התקופה המוזרה בה אנו חיים, לא באופן דכאוני (כפי שרבים אחרים עושים ולא בכדי) אלא קצת כמו פסיכולוג בעל יכולת הכלה וחמלה, הצופה בעצמו ובנו "מבחוץ" משתומם, חומל וקצת משועשע מ"מעילי המשוגעים" שתפרנו לעצמנו...

איך אמר פעם טל פרידמן כאחת מדמויות ארץ נהדרת? - "אני ניהייתי!"

שבת שלום!

Baby Boom

מזל טוב להורים מורן ועמית פלד, לאחים תום וינאי, ולסבים יונה ורחלי להולדת שני, התינוקת החדשה.
נאחל בריאות, נחת ואושר להורים לכל בני המשפחה באהבה גדולה ממערכת בשער ומכל בית הזורע

מזל טוב לרגל הצטרפות התינוק החדש, יאן, למשפחה. להורים ניבה ודורון אוזן, לאחיות נופר, מילי ולוטם ולסבים מרים ונועם וילפנד כמו גם לכל המשפחה המורחבת.
מאחלים באהבה כל בית הזורע

מזל טוב להורים הטריים לוטן ועודד נחמדי ולסבים גילה ואילן לנדסמן לרגל הולדת התינוקת החדשה, נטע. נאחל לכולכם בריאות, שתזכו לגדלה בנחת ואושר. באהבה מכל בית הזורע

בריאות ושלוות נפש היא זכות יסוד של כל אישה!

קבוצה לנפגעות תקיפה מינית בשיתוף עם מרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית חיפה ועמקים

"מהלבד האישי ליחד הנשי"

מטרת הקבוצה היא לנתח לנשים את הכלים להתמודד עם השגרה ולהרגיש שייכת ומסוגלת

- מודל ייחודי עם ניסיון והצלחה של מעל 5 שנים
- 25 מפגשים
- 8-9 משתתפות
- דיסקרטיות מלאה
- הקבוצה תפתח בדצמבר 2017 בעפולה
- בהנחיית אורית מריץ ועל דנק- מנחות מקצועיות עם ניסיון רב

מרכז סיוע לנפגעות
ונפגעי תקיפה מינית
1202 - חיפה והצפון

לפרטים נוספים:

תיקי - מרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית: 04-8641262 או 1202
אורית מריץ | 052-339-8358 | oritmaritz@gmail.com
יעל דנק | 052-225-9208 | yaeldank@gmail.com

הזמנה למפגש פתיחת שנת
הלימודים תשע"ח למתנדבי 'דיד
לחינוך' ולקהל הרחב

"אני לא רובוט"
/ יובל גלילי

תאריך: יום שישי, 10.11.17
מקום המפגש: מועדון לחבר

בין השעות:
10:00 - 10:30 התכנסות וכיבוד
10:30 - 12:00 הרצאה

* על המרצה: יובל לוקה בסינדרום
אספרגר (אוטיזם). הוא יספר על מצבו
וסיפורו האישי. פרטים נוספים בלינק
המצורף.

החיים שלנו תותים / יעל כרמי

ש"ח והתעניינתי, ככה, כמה עולה הסוכר קוקוס הזה. נו, נראה אתכם, יודעים כמה? 30 ש"ח לצנצנת. שתישאר על המדף. אני מעדיפה חטיף קוקוס וורוד. אולי זה באמת רעיון לפורר חטיף כזה לתוך הקפה.

אחר כך עפו לחלל החדר מילים כמו מש, טף ואזוקי. 'אני לא יודעת מה עושים עם זה בכלל' אמרתי לקוקאי שהלך והותש ונתן לי מתכון נפלא לאורז מלא וממש התחנן שאתן לזה צ'אנס לפני שאני פוסלת אותו: 'את מבשלת כוס אורז, שתיים וחצי כוסות מים, ארבעים דקות, וזהו!' המאסטר שף הבא נולד ויש לו קוקו!!

הסמנטיקה הנטורופתית מעניינת, האורז - מלא, שיבולת השועל - עדינה, הקצח הוא זהב שחור והתותים? להימנע מתותים! 'אבל למה?' הקשיתי. 'מה עשו לך התותים? הם עדינים ומלאים בוויטמין סי, נכון?' הנטורופת המותש הציץ בשעון ואפשר היה לשמוע אותו חושב: 'די שייגמר כבר הסיוט הזה והיא תלך מפה', מעניין, כי אני חשבת בדיוק את אותו דבר. 'אז תודה רבה, ותנהלי יומן אכילה, וניפגש בעוד שבועיים ובינתיים אכילה איטית ולא מול מסכים'. לא חמוד, לא ניפגש. אתה אולי לא יודע אבל ביטלתי את הפגישה השנייה וביקשתי החזר כספי.

הקפה ימשיך להיות כמו שאני אוהבת, גיא פינס הוא אורח קבוע בארוחות הערב שלנו, המש, הטף והאזוקי הנחמדים, העדינים והמלאים, יישארו על המדפים של חנויות הטבע ועוגת התותים בגבינת מסקרפונה של 'מקלות וניל' לא עשתה רע לאף אחד.

יש נטורופתים בקהל? עמכם הסליחה. שום דבר אישי. אין לי מושג מה עבר לי בראש כשהחלטתי לקבוע פגישה עם נטורופת. בסך הכל רצייתי תפריט של שלוש ארוחות ביום, עוד קצת ארוחות בין הארוחות, ארוחת לילה קטנה ואישור לשתי קוביות שוקולד ביום.

כנראה המשקל והספרות שהוא מראה בכל פעם שאני עולה עליו ואומרת לעצמי: הוא תקוע. המשקל הזה שייך למישהו שנשקל כאן לפניי. זה לא המשקל שלי. אחרי שבוע בו קיימתי פגישות עסקיות ואישיות ב'קפה, קפה', 'פיאנו, פיאנו', 'ארומה, ארומה' ו'מקלות וניל, וניל' אין ברירה, צריך לעשות מעשה.

הדיאטניות בקופת חולים שהפכו ל'יועצות תזונה' קשות להשגה. ניסיתם להשיג אליהן תור? בלתי אפשרי. אולי בקיץ, אולי באביב אולי אחרי ארוחת צהריים. תור שנקבע בוטל כי עמדתי בפקק, וכשכבר נקבע תור חדש, וממש ישבתי מול הדיאטנית שהייתה רזה כשרוך באופן מעצבן, צלצל פעמון אזעקה, עשן מילא את מסדרונות הקופה וכולם פונו. נו, אם זה לא סימן אין לי מושג סימן מהו.

ננסה נטורופתיה, אמרתי לעצמי. היה לו קוקו. לנטורופת. ידעתי שיהיה לו קוקו עוד לפני שנכנסתי אליו. הוא היה צנום, ומזוקן ונחמד עד מאד ואשר יגורתי-קוקו לי.

בזמן שהוא ניסה לעקוב אחרי שטף הדיבור שלי ולהשחיל מילה, צלצל שוב ושוב הטלפון על שולחנו והוא ניסה לנתק אותו מהמכשיר, אחר כך מהקיר מראה סימנים קלים של עצבנות למרות הקוקו, הזקן והסראפן עד שהשתרר שקט בחדר וגם אני סוף סוף סתמתי.

אחרי שהוא שמע מה אני אוכלת ושותה, וראו על פניו את התדהמה מהסוכרזית בקפה, מהחלב, מהגבינות, משתי ביצים ליום, מפירות, תמרים ואגוזים, מפריכות, מבשר ועוף בקיצור מכל מה שאני אוכלת הוא ניסה לפתות אותי עם משקה של בוקר.

תראו, רק אם יגידו לי שאני עומדת למות וכוס מים פושרים עם כף חומץ הדרים וכפית שמן זית יצילו את חיי - אסכים לשתות את האיכס הזה כל בוקר. 'אין סיכוי' אמרתי לו 'כבר היו בדיקות דם שוויתרתי עליהן כי לא יכולתי בלי הקפה של הבוקר' על הבדיקות שרימיתי ושתיתי לפנייהן רבע כוס לא סיפרתי. התנהל מו"מ קשוח והתפשרנו על רבע כפית סוכר חום במקום סוכרזית.

'אני ממליץ על סוכר קוקוס'. קניתי אתמול חבילת סוכר לבן ב - 3.40 ש"ח, חבילת סוכר דמררה ב - 7.80

בולגרית מלוחה

/ דובי זמר

מעלה, מעלה ברכבת כיסאות
מסביב יערות, מתחת תהום
הקור חודר, הלב משקשק
ובעוד דקות, מה ילד יום !?

כמעט שלושת אלפים מטר
נוף סלעי, צמחיה דלילה
רגוע לכאורה, לחוץ בסתר
לפנינו עוד עלייה תלולה...

קורא האגם הנסתר:
"שנסו נא מותניים
העפילו אל ראש ההר
אל פתחת השמיים"

מטפס את אט
נאחז במקלות
הנשימה כה כבדה
קשה לעלות...

זיקנה וחולשה קפצו עלי
הביאוני להחלטה קשה
שבר כלי אני-אללי
מתיישב, לא ממשיך במסע...

לאן אוליך את כאבי?
איזה תסכול, כמה חבל
שכבר לא אזכה לטרק עם בני
ב"סובב אנאפורנה" - נפאל...

היה היה

פינת הארכיון של קיבוץ הזורע

1

הערה לפינת היה היה בגיליון הקודם / רוני כוכבי-נהב

הסיפור "הכיבוש הראשון" - או: מי המציא את שיטת חומה ומגדל", שהתפרסם ב"בשער" האחרון, הועתק מחוברת סיפורי מקום "בין רצועת ה'מגבת' ונחל פוריר", שיצאה ביובל החמישים של הזורע 1986, במסגרת נושא "הקיבוץ" ב"חברת הילדים" דאז - ימים של טרום בית ספר אזורי כאשר למדו ב"שיטת הנושאים" ומדי שנה נבחר נושא משותף שנלמד בכל הקבוצות מא' עד ו'... את הסיפור, כמו את רוב הסיפורים שבחוברת הקלטתי מפי המספרים השונים, שכתבתי ועיבדתי. סיפורים אחדים לא נכתבו על ידי, וכך גם צוין בהקדמה לחוברת. לאחרונה נסרקה החוברת והועלתה לאתר "סיפור מקומי". ניתן למצוא אותה בקישורים הבאים: על ציר הזמן - בשנת 1986; או תחת הכותרת: "הועלו לאחרונה"; או תחת הכותרת: "סיפורי מקום וזיכרונות" בתפריט הראשי, או בחיפוש על פי אחת המילים המרכיבות את הכותרת. קריאה מהנה... ✨

שלום! שלום! שלום! עדיין לא מאוחר מדי להחליט!!

כולנו יוצאים במוצ"ש הקרוב, 4) בנובמבר לתל אביב להפגין למען המשך תהליך השלום.

- * שלום עכשיו *
- * התנועות הקבוציות *
- * העבודה *
- * מר"צ *
- * כל שוחרי השלום *

העם החליט: שלום ולא אלימות!

נוכחותך בכיכר, בעצרת תמיכה בתהליך השלום היא הכרחית.
(היציאה באוטובוס בשעה 17:00 משער הקיבוץ.)

מוריס הרמן,
מנתם רביב.

27.10.95

העצרת הגדולה:

שלום רב,

במוצ"ש הבאה, 4.11.95, בשעה 19:00, תתקיים העצרת הגדולה לה חכינו כולנו - תמיכה בתהליך השלום ובמשלה, למול השתוללות הימין.

כותרת העצרת:

כן לשלום לא לאלימות!

הפעם - כולם חייבים להגיע!

נא לדאוג, בבקשה, שלא יתקיימו שיחות קיבוץ בערב זה.

ביום א' 29.10.95 יהיו בתא הדואר שלכם בקיבוץ הארצי פוסטרים לגבי ההפגנה. נא לתלות, בבקשה, על לוח המודעות של הקיבוץ.

רצוי מאד גם לפרסם את דבר ההפגנה בווידיאו של הקיבוץ.

פירוט לגבי ההסעות יהיה בעיתונות במהלך השבוע הקרוב, החל מיום ג'.

להתראות בהפגנה

ירון שור,
קטבי"צ מרצ,
03-6972176

17

הזמנה להפגנה בכיכר

הלילה שבו בכיתי פעמים / אמיר אופק

10.11.1995

לכבוד יום השנה להירצחו של רבין מצורפת ההזמנה המקורית להפגנה בכיכר שפורסמה בקיבוץ. בנוסף, מצורפת עדות של אמיר אופק שהיה בהפגנה על שקרה שם / צוות הארכיון

עמדתי בערך באמצע כיכר מלכי ישראל, עמדתי באמצע הכיכר ובכיתי, הייתי אחד ממאה אלף מפגינים למען השלום ונגד האלימות, סביבי רוחשים גועשים עשרות אלפי בני נוער, בערך בגילם הייתי כאשר עשיתי את צעדי הראשונים בשביל אל השלום.

היינו מעטים באותם ימים והשביל היה צר ומפותל, שביל שטרם סומן במפות ההיסטוריה. רק מעטים ידעו על קיומו, כדי לפסוע בו היה צריך להצטייד במידה רבה של אמונה. היינו מטרה ללעג ושנינה בפי מרבית העם. במדבר הפוליטי עם "מוקד" ו"שלי" צעדנו ללא לאות, מהפגנה להפגנה, מנסים לשכנע שיש עם מי לדבר, שיש על מה לדבר.

לא הופתענו כשסאדאת בא לירושלים, ידענו שיבוא יום וגם ערפאת יגיע והסתכלו עלינו כעל משוגעים, נאיביים.

"אין עם פלסטינאי" אמרה גולדה. ואנחנו ממשיכים בשביל, והנה הוא כבר מסומן, וכבר פוסעים בו אלפים ועשרות ומאות אלפים. ואני עומד באמצע הכיכר ובוכה, ההפגנה מסתיימת, אני עושה את דרכי אל גן העיר, מקום המפגש שקבענו.

בהתקרבי למדרגות של אחורי הבניין-העיריה אני שומע מחיאות כפיים סוערות, שמעון פרס יורד במדרגות, אני נעמד בשורה השנייה ומצטרף למוחאי הכפיים.

יצחק רבין יורד במדרגות ומחיאות הכפיים מתחזקות, נשמעות שלוש יריות, אנשים נשכבים וזזים הצידה, צועקים: "ירו ברבין, ירו ברבין", אני רואה מולי במרחק 10 מטר איש עם אקדח שלוף, חשבתי שזה אחד המאבטחים אך לפי תמונות המתנקש אני כמעט בטוח שהיה זה הוא, התרחקתי במהירות ואף הרחקתי סקרנים שעטים תמיד אל מקום הסכנה.

ואחר כך בכיתי בפעם השנייה.....

וותיקי הזרוע לרגל 60 שנה לקיבוץ, נסעו לבקר אצל נשיא המדינה ועלו לקברו של רבין (1996)

אנדרטה לזכר רבין - במקום הירצחו

שו"ת - Shoot

10 שאלות ותשובות עם דני נהב

(מודל של הפינה "שו"ת - shoot" לטובת אלו שמהססים אבל יש להם מה לספר).

6 מהו הפיספוס שלך?

שלא שהיתי תקופה משמעותית בארץ דוברת אנגלית, ולכן יש בי תחושה מסוימת של נכות בכול שנוגע ליכולתי לבטא את עצמי באותה שפה.

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

יש לי חלום, כאשר אצא לפנסיה (בשנה הבאה) להצטרף למסע "נפגשים בשביל ישראל" לכול אורכו (מומלץ להיכנס לאתר בגוגל ולהכיר), במשך כחודשיים, מאילת ועד הסיום באנדרטה לזכר אסון המסוקים בשאר-ישוב. מקווה שפיזית אוכל לאתגר. זה מפעל נהדר שבשנים האחרונות אני נחשף אליו רק למספר ימים מדי שנה.

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

הצטרפתי לפני מספר חודשים כמתנדב לעמותת "בדרך להחלמה" (כפי שעושים גם דורון פלד וחנוך מוכנדורף). תורם את תרומתי הצנועה בהסעת ילדים עם הוריהם ממחסום ג'למה (אחרי גן נר, בואך ג'נין) לבית חולים רמב"ם, ומרגיש שלא רק מוחה כנגד הכיבוש אלא גם עושה משהו קטן, שלא לומר - קטנטן, לקירוב בין אנשים משני עברי הקו הירוק.

9 תכונה אחת בך שהיית שמח להיפרד ממנה.

להיות פחות "איש ושמו אובה" (ספר שכדאי מאוד לקרוא), כלומר - להיות פחות אכפתי וביקורתי על דברים שקורים, להפסיק לכבות באופן כפייתי אורות ברחבי הקבוץ, להעיר פחות על חניות. בקיצור - לשחרר...

10 משהו שמכעיס אותך ומשהו שאתה אוהב בהזרוע?

מכעיס: ההפקרות שרואה מדי בוקר בהסעות הילדים לבתי הילדים כאשר ברכבים הם אינם חגורים, ישובים לא פעם על ברכי ההורה הנוהג, ואם זה בקלאב-קאר אז מסתופפים יחד עם אחיהם הקטנים, אחוזים חלקית על ידי הורה שנוהג ביד השניה אם אינה תפוסה גם כן. הפקרות וחוסר אחריות.

אוהב: ההצגות שלנו, שעולות מדי כמה שנים והן התשובה הטובה מכול לכול המקטרגים שאמרו לנו שלאחר השינוי לא יהיו יותר הצגות. גם ארוחות יום ג' בערב באותה קטגוריה של שמירה על היחד החברתי שלנו בהזרוע.

לפניכם פינה חדשה של דני נהב המחליפה את הפינה הקודמת "היכן אני נמצא". בכל עיתון יוצג כאן חבר או חברה מהקיבוץ בעשר שאלות ותשובות. קריאה מהנה!

דני נהב גיל: 66, מצב משפחתי: נשוי + 3, מקצוע: מורה ומחנך (38 שנה)

1 מה הזיכרון הראשון שלך?

אני בן שלוש לערך. שוכב באיזה בית חולים בחיפה. זה עתה התעוררתי מהרדמה בשל מה שלימים למדתי לדעת שהיה ניתוח להוצאת שקד שלישי. מרים אשל, המטפלת שלי שליוותה אותי (הורים מוחץ לתחום באותם ימים) מביאה לי גלידה ואומרת שזה גדל על העצים בחיפה. אני מאמין...

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

ניקוד במקלדת בעברית (מה לעשות, לפעמים צריך לנקד מילים כדי שיבינו).

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

מזה 23 שנים - רכיבה באופני שטח במרחב הנפלא של האזור שלנו - לכיוון הגבעות של רמת מנשה ולכיוון השני לעמק שמשנה צורה מדי עונה. לצערי כמעט רק בסופי שבוע. (בעוד שנה - אולי כול יום בבוקר).

4 מהו החטא הקטן שלך ("גילטי-פלזר")?

עוגות של גליה ("עוגליה"). משום שאני סוכרתי החטא הקטן מתרחש פעם בשבוע בשבת בשעה 16:00. ואם לא רואים - לפעמים עוד פרוסת עוגה בהמשך השבוע.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם הייתה הכי רוצה להיות?

במנהטן בשעת צהריים כאשר כולם יורדים מהמשרדים עם lunch-box ואתה מרגיש שאתה נמצא במרכז העולם. רק להסתכל על כול הטיפוסים ולשכוח מהפרובינציה שלנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם.
ראיין וראיין - דני נהב